

Hans August Engelhardts prædiken 9. søndag efter trinitatis

Taler

Hans August Engelhardt
Sognepræst

Dato

17. august 2025

Sted

Anniske kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 16, vers 1-9

1 Der findes en fortælling fra Norden, som blev fortalt, mens sneen stadig lå tung over fjeldene, og man kendte ulvens spor i skovbrynet. (Det gør de så igen i jylland – vi må nøjes med en bæver, eller to!)

5 Den fortæller om verdens sidste dag — Ragnarok.

Himlen står i flammer, havet koger, ulvene sluger solen og månen, og mørket falder tungt over jorden. Menneskers riger styrter sammen, guder falder i kamp mod kaosmagterne. Selv verdens træ, livstræet, Yggdrasil, ryster i sin rod.

10

Og vi kender ordet. Det har sneget sig ind i sproget: “Det er et sandt ragnarok,” siger vi. Men færre kender slutningen på historien. For i ødelæggelsen, dybt inde i skoven Hoddmímis holt, gemmer sig to mennesker: Liv og Livtraser. De har ingen våben, ingen særlige rune-kræfter. Kun hinanden – og det liv, der endnu
15 banker i dem.

De venter.

20

Og da den sidste storm stilner, rejser de sig. En ny sol — datteren af den gamle — står op over en rensed jord. Liv og Livtraser træder frem og bliver forældre til en ny menneskeslægt. Fortællingen slutter med en ny begyndelse.

Selv når alt ryster under os, selv midt i et sandt Ragnarok, er alt ikke tabt; ikke så længe frøet fra den gamle verden bæres over i den nye.

25

Vi kender fornemmelsen, når en verden smuldrer. Når et hjem pakkes ned, og

væggene pludselig runger. Når et venskab, man troede var urokkeligt, glider ud af hænderne. Når et brev tikker ind fra sundhed.dk, og man tøver med at åbne det, fordi man ved, at det kan forandre alt. Eller, når en ny præst ankommer, og
30 man lige skal vænne sig til noget nyt.

Flyver vi op i helikopteren, er vores tid da også marineret i forandring — hastig, taktfast, til tider buldrende. Teknologier ændrer vores hverdag hurtigere, end vi kan nå at forstå dem. Gamle politiske balancer knager. Selv årstidernes rytme
35 bliver utydelig.

Vi mærker, i vindens tyste sang, at noget er ved at skifte.

Jesus fortæller om en forvalter, der får at vide: "Din tid er slut. Aflæg regnskab." Det er et personligt Ragnarok: en verden er slut, og en ny er på vej. Han ved, at
40 han hverken kan grave eller vil tigge. Så han bruger sin sidste tid i stillingen på at sikre sig venner, der kan tage imod ham, når han står uden arbejde. Han eftergiver gæld, laver aftaler. Han er snu. Han er uærlig, faktisk.

Og det er ikke en pæn historie. Men Jesus roser ham for én ting: hans evne til at handle, mens han stadig kan. "For denne verdens børn er ofte klogere over for deres egne end lysets børn." Vidsoms-pointen — som vi skal vende tilbage til — handler måske mindre om moral, og mere om at forstå, at vi er forpligtet på at plante frø, med næb og klør, i en verden der altid skifter.
50

Det siges med et glimt i øjet, at det bedste en præst kan gøre, når den her tekst står for tur, er at melde sig syg. I næsten 2000 år har den uærlige forvalter givet teologer grå hår, og det er næsten blevet en komisk genre at se, hvordan prædikanter forsøger at vride moralske dråber ud af den. Der er historier, som er
55 et kors for tanken — og så er der historier, der er et kors for dyd og moral.

Men vidsoms-pointen er ikke, at vi skal være uærlige — men at vi, med næb og klør, må tage det bedste af det, vi har nu, og plante det i det, der kommer. Eller, som en CBS-uddannet konsulent ville sige det: "Take the best, leave the rest."
60

Hvordan tager vi det bedste med os fra den gamle verden, over i den nye?

I **Josvabogen** møder vi Rahab kort efter, at Israels folk er kommet til Kana'ans land. Hun bor i Jeriko — en by, der snart vil falde. To israelitiske spioner skjuler

sig i hendes hus, og hun vælger at hjælpe dem, selvom det betyder at vende sig UÆRLIGT mod byens magthavere. Til gengæld lover de hende, at hun og hendes hus skal være i sikkerhed, når byen falder — når den gamle verden falder. Tegnet på løftet er et rødt reb, der skal hænge ud af hendes vindue, så alle kan se, hvem hun tilhører, når verden omkring hende styrter sammen.

Det røde reb bliver hendes livslinje. Ikke fordi det er magisk i sig selv, men fordi det er bundet til et løfte fra LIVETS GUD, der rækker ind i den verden, der kommer – og længere endnu.

Vores røde reb er Kristus selv — den levende forbindelse mellem Guds evige rige af tro, håb og kærlighed og vores skrøbelige liv. Det blev stadfæstet for os i dåben, hvor vi blev bundet ind i hans død og opstandelse. Tager vi dét ”røde reb” alvorligt, med næb og klær, kan vi træde over tærsklen til den nye skabelse, med favnen fuld af håbets frø — ikke i egen kraft, men i Hans.

Det er evangeliet — ikke bare som fin metaforik, men som en levende tråd, et lysende skjold, vi holder fast i midt i mørket. En tråd, stærkere end verdens fald, vævet af Guds egen LEVEDE kærlighed. Den løber gennem hele skaberværket, gennem stjernernes dans og bølgerne rytme, og lyder som en ur-sang, der kalder os ind i det kosmiske fællesskab.

Og derfor er vores røde reb, evangeliet, vores dåb, også modstand mod uretfærdighed, mod foragt for menneskets værdighed, mod ligegyldighed over for det liv, Gud har skabt. Det er den tråd, den er DÉT FRØ vi bærer over tærsklen til vores nye verden— hvis frugt, hvis fællesskab, bærer os, når vi ikke længere selv kan.

Vi kan ikke holde fast i verden, som den var. Men vi skal MED NÆB OG KLØER vove at plante frø af tro, håb og kærlighed, der måske først spirer, når vi ikke længere selv er her. For den gamle verden bærer frøet til den nye. Og det, vi planter i Guds lys, går ikke tabt.

Ligesom Liv og Livtraser, skjult i skoven under Ragnarok, bar livets frø gennem mørket, er vi kaldet til at være håbets fakkelbærere ind i det, der kommer — med hænderne om det røde reb, der holder os fast til ham, der er Alfa og Omega, begyndelsen og enden; hvis sang lyder fra Evighed til Evighed som tro, håb og kærlighed.

105 **Kilde**
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
110 9. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-august-engelhardts-praediken-9-sondag-efter-trinitatis>

115

120

125

130

135

140